

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 lipca 2011 r. — Edwin Co. Ltd przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Eliowi Fiorucciemu

(Sprawa C-263/09 P) ⁽¹⁾

(*Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 52 ust. 2 lit. a) — Słowny wspólnotowy znak towarowy „ELIO FIORUCCI” — Wniosek o unieważnienie prawa do znaku oparty na prawie do nazwiska zgodnie z prawem krajowym — Kontrola przez Trybunał dokonanej przez Sąd wykładni i stosowania prawa krajowego — Uprawnienie Sądu do zmiany decyzji izby odwoławczej — Granice*)

(2011/C 252/04)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Edwin Co. Ltd (przedstawiciele: D. Rigatti, M. Bertani, S. Vereia, K. Muraro i M. Balestrieri, avvocati)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: O. Montalto, L. Rampini i J. Crespo Carrillo, pełnomocnicy), Elio Fiorucci (przedstawiciele: A. Vanzetti i A. Colmano, avvocati)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 14 maja 2009 r. w sprawie T-165/06 Elio Fiorucci przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), w którym Sąd stwierdził nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 6 kwietnia 2006 r. (sprawa R 238/2005-1) dotyczącej postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku i stwierdzenia jego wygaśnięcia między Eliem Fioruccim a Edwin Co. Ltd., ze względu na naruszenie prawa poprzez błędną wykładnię art. 8 ust. 3 Codice della Proprieta Industrialne.

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje w części oddalone i w części odrzucone.*
- 2) *Przedstawione przez E. Fiorucciego żądanie zmiany wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 14 maja 2009 r. w sprawie T-165/06 Fiorucci przeciwko OHIM — Edwin (ELIO FIORUCCI) zostaje odrzucone.*
- 3) *Edwin Co. Ltd i Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) pokrywają odpowiednio swoje własne koszty oraz solidarnie trzy czwarte kosztów poniesionych przez E. Fiorucciego.*
- 4) *E. Fiorucci pokrywa jedną czwartą własnych kosztów.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 220 z 12.9.2009.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 30 czerwca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundessozialgericht Kassel — Niemcy) — Joao Filipe da Silva Martins przeciwko Bank Betriebskrankenkasse — Pflegekasse

(Sprawa C-388/09) ⁽¹⁾

(*Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuły 15, 27 i 28 — Artykuły 39 WE i 42 WE — Były pracownik migrujący — Działalność zawodowa wykonywana w państwie członkowskim pochodzenia oraz w innym państwie członkowskim — Emerytura w państwie członkowskim pochodzenia — Emerytura wypłacana przez oba państwa członkowskie — Odrębny system zabezpieczenia społecznego pokrywający ryzyko niesamodzielnności — Istnienie w innym, dawnym państwie członkowskim zatrudnienia — Możliwość fakultatywnego zachowania przynależności do tego systemu — Zachowanie prawa do zasiłku pielęgnacyjnego po powrocie do państwa członkowskiego pochodzenia*)

(2011/C 252/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundessozialgericht Kassel

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Joao Filipe da Silva Martins

Strona pozwana: Bank Betriebskrankenkasse — Pflegekasse

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundessozialgericht — Wykładnia przepisów prawa wspólnotowego dotyczących swobodnego przemieszczania się i zabezpieczenia społecznego pracowników migrujących, a w szczególności art. 39 WE i art. 42 WE oraz art. 27 i 28 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego dla pracowników najemnych i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2) — Były pracownik migrujący otrzymujący emeryturę w swym państwie pochodzenia i w swym byłym państwie miejsca zatrudnienia i uprawniony w tym ostatnim państwie do zasiłku pielęgnacyjnego („Pflegegeld”) niemającego odpowiednika w systemie zabezpieczenia społecznego państwa pochodzenia — Zachowanie prawa do tego zasiłku po powrocie do państwa pochodzenia

Sentencja

Wykładni art. 15 i 27 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i zaktualizowanym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 1386/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 czerwca 2001 r., należy dokonywać w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by osoba znajdująca się w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu

przed sądem krajowym, pobierająca emeryturę z ubezpieczenia emerytalnego zarówno w państwie członkowskim swego pochodzenia, jak i w państwie, w którym przebiegała większa część jej życia zawodowego, po przeniesieniu swego miejsca stałego zamieszkania z tego ostatniego państwa do państwa członkowskiego swego pochodzenia, mogła, na podstawie ubezpieczenia fakultatywnego kontynuowanego w ramach autonomicznego systemu ubezpieczenia pielęgnacyjnego w państwie członkowskim, w którym przebiegała większa część jej kariery zawodowej, w dalszym ciągu pobierać świadczenie pieniężne z tego ubezpieczenia, w szczególności przy założeniu, że w państwie członkowskim miejsca zamieszkania nie istnieją świadczenia pieniężne mające na celu pokrycie konkretnie ryzyka niesamodzielności, czego zbadanie leży w gestii sądu krajowego.

Jeśli — w odróżnieniu od takiego założenia — świadczenia pieniężne dotyczące ryzyka niesamodzielności są przewidziane w przepisach państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, lecz w niższej wysokości niż świadczenia dotyczące tego ryzyka przewidziane w innym państwie członkowskim zobowiązanym do wypłaty emerytury, wykładni art. 27 rozporządzenia nr 1408/71 w brzmieniu zmienionym i zaktualizowanym rozporządzeniem Rady nr 118/97, zmienionym rozporządzeniem nr 1386/2001, należy dokonywać w ten sposób, że taka osoba ma prawo, na koszt właściwej instytucji tego ostatniego państwa, do dodatku do świadczeń, odpowiadającego różnicy pomiędzy obiema kwotami.

(¹) Dz.U. C 312 z 19.12.2009.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 30 czerwca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg — Niemcy) — Viamex Agrar Handels GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Sprawa C-485/09) (¹)

(Dyrektywa 91/628/EWG — Punkt 48 ust. 5 rozdziału VII załącznika do tej dyrektywy — Rozporządzenie (WE) nr 615/98 — Artykuł 5 ust. 3 — Refundacje wywozowe — Ochrona bydła podczas transportu kolejowego — Warunki wypłaty refundacji do wywozu bydła — Przestrzeganie przepisów dyrektywy 91/628/EWG — Zasada proporcjonalności)

(2011/C 252/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Viamex Agrar Handels GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Jonas

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Hamburg — Wykładnia dyrektywy Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony

zwierząt podczas transportu, zmieniającej dyrektywy 90/425/EWG oraz 91/496/EWG (Dz.U. L 340, s. 17), zmienionej dyrektywą Rady 95/29/WE z dnia 29 czerwca 1995 r. (Dz.U. L 148, s. 52) (zwanej dalej „dyrektywą 91/628”), a w szczególności pkt 48 ust. 5 rozdziału VII załącznika do tej dyrektywy, oraz art. 5 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 615/98 z dnia 18 marca 1998 r. ustanawiającego szczegółowe zasady dotyczące przyznania refundacji wywozowych w odniesieniu do ochrony żywego bydła podczas transportu (Dz.U. L 82, s. 19) — Transport kolejowy bydła — Możliwość zastosowania zasad ochrony zwierząt dotyczących przerw na ich napojenie i nakarmienie oraz czasu trwania transportu i okresów wypoczynku

Sentencja

- 1) Punkt 48 ust. 5 rozdziału VII załącznika do dyrektywy Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu, zmieniającej dyrektywy 90/425/EWG oraz 91/496/EWG, zmienionej dyrektywą Rady 95/29/WE z dnia 29 czerwca 1995 r., znajduje zastosowanie również do transportu kolejowego.
- 2) W przypadku gdy naruszenie dyrektywy 91/628 zmienionej dyrektywą 95/29 nie spowodowało śmierci transportowanych zwierząt, właściwe organy państw członkowskich i sprawujące nad nimi kontrolę sądy są zobowiązane do stosowania art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 615/98 ustanawiającego szczegółowe zasady dotyczące przyznania refundacji wywozowych w odniesieniu do ochrony żywego bydła podczas transportu w sposób zgodny z zasadą proporcjonalności, odmawiając wypłaty refundacji wywozowej w odniesieniu do tych zwierząt, w przypadku których nie przestrzegano tych przepisów dyrektywy, które dotyczą ich dobrostanu.

(¹) Dz.U. C 37 z 13.2.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 30 czerwca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State van België — Belgia) — Vereniging van Educatieve en Wetenschappelijke Auteurs (VEWA) przeciwko Belgische Staat

(Sprawa C-271/10) (¹)

(Dyrektywa 92/100/EWG — Prawa autorskie i prawa pokrewne — Publiczne użyczenie — Wynagrodzenie twórców — Stosowne dochody)

(2011/C 252/07)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State van België

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vereniging van Educatieve en Wetenschappelijke Auteurs (VEWA)

Strona pozwana: Belgische Staat